



PROP DE VOSALTRES

Associacions de joves

Estimats diocesans:

L'èsser humà té com a característica bàsica la relació amb els seus consemblants. El creixement personal en totes les seves dimensions és responsabilitat i compromís de cadascú, des de la seva radical llibertat personal que exerceix amb totes les conseqüències. A més de la preocupació per la seva individualitat, que el fa únic i irrepetible, l'èsser humà posseeix una innata recerca de l'altre per a compadir-se'n, per a solidaritzar-s'hi, per a construir; i encara, abans de tot això, la procreació, la vida que neix, és cosa de dues persones. També busca l'altre per enfrontar-s'hi i lluitar fins a la mort en favor de la seva pròpia dignitat o per oposar-se al que considera una evident injustícia.

Tots tenim experiència d'haver pertangut a una associació o a un organisme que ens ha servit per a la cura i desenvolupament de les pròpies conviccions i per al foment de les nostres habilitats i aficions. Arreu han nascut una gran varietat d'associacions culturals, esportives i religioses que ajuden a teixir una trama social que potencia i enriqueix la convivència. Algunes tenen molts segles d'existència. Els estudis sobre l'antropologia constaten que l'èsser humà, des de sempre, s'ha associat per treballar, per defensar-se i per divertir-se. Sempre necessita el suport de l'altre per subsistir. Les pintures i restes fòssils corroboren aquesta activitat associativa des dels orígens humans.

En l'actualitat hi ha una queixa bastant generalitzada a les associacions que se centra, sobretot, en la falta de compromís explícit dels associats. Moltes vegades abdiquem de la nostra responsabilitat i deixem tot el treball a la dedicació entusiasta d'uns pocs. Això sí, recriminant i acusant que tot



ho fa el mateix i que no sap delegar i distribuir les tasques que beneficien tothom. Hi ha una altra queixa que sentim en repetides ocasions: la falta de joves que puguin rellevar les generacions anteriors.

El meu comentari d'avui no aspira a constatar situacions o a reconèixer evidències. Pretenc remarcar els aspectes positius de les associacions juvenils, agrair la seva existència, donar suport a les seves justes finalitats, col·laborar en els seus plantejaments d'igualtat, de llibertat, de pau... Aquests són alguns dels propòsits que tots hauríem de potenciar.

A un nivell més proper a la meua cosmovisió vull insistir que hi ha encara, gràcies a Déu, grups de cristians a les parròquies, als centres educatius i a l'emparedament d'alguna comunitat religiosa que es reuneixen per resar, per cantar i per formar-se; també per dedicar part del seu temps als més fràgils de la societat, siguin nens, ancians o emigrants. Cristians que són conscients, en definitiva, de la importància del mandat de Jesucrist per al seu creixement personal i

per a l'amor als altres. Els adults i, sobretot, els qui tenen alguna responsabilitat en la comunitat eclesial estan obligats a promoure i acompanyar els joves en la seva formació i compromís. Hem de fer un esforç per conèixer l'existència d'aquests grups, els seus desitjos i els seus projectes, i també les seves limitacions i mancances. Tots els cristians hem de manifestar alegria per aquestes iniciatives juvenils que a molts ens recorden els anys passats en ambients semblants i que tanta satisfacció ens han produït.

La Delegació Diocesana de Pastoral de Joves és un bon instrument per coordinar totes les activitats que es desenvolupen en aquest àmbit. Col·laborem-hi tots i donem visibilitat als diferents grups que enriqueixen la nostra comunitat diocesana i presten un bon servei a tota la societat.

Amb el meu afecte i benedicció,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Fi de curs del reforç escolar de la Parròquia de Santa Maria Magdalena

La Càritas Parroquial de la UPA El Pilar-Magdalena ha desenvolupat, un curs més, el reforç escolar amb infants de les dues escoles públiques del barri a les instal·lacions de la Parròquia de Santa Maria Magdalena. Un bon grup de persones voluntàries i la col·laboració de la Fundació Verge Blanca ho han fet possible.

A principis del mes passat va tenir lloc l'acte de cloenda en el qual els assistents van fer una valo-

ració de la tasca amb la presència dels voluntaris i voluntàries, dels alumnes que han aprofitat les tardes per fer aquest reforç escolar, i una part de la comunitat parroquial. Tots van estar molt contents i tenen ganes de continuar el curs vinent.

Des de la parròquia volen donar les gràcies a la Mari Àngels, la Conxita i la Mireia membres de Càritas Parroquial, per la seva gran implicació en la tasca de coordinació d'aquesta activitat.



CERCA DE VOSOTROS

Asociaciones de jóvenes

Estimados diocesanos:

El ser humano tiene como característica básica la relación con sus semejantes. El crecimiento personal en todas sus dimensiones le compete y le compromete a cada uno desde su radical libertad personal que ejerce con todas las consecuencias. Además de la preocupación por su individualidad, que lo hace único e irrepetible, el ser humano tiene una innata búsqueda del otro para compadecerse, para solidarizarse, para construir; previo a todo ello la procreación, la vida que nace, es cosa de dos individuos. También el ser humano busca al otro para enfrentarse y luchar hasta la muerte en favor de su propia dignidad o para oponerse a lo que considera una evidente injusticia.

Todos tenemos experiencia de haber pertenecido a una asociación o a un organismo que nos ha servido para el cuidado y desarrollo de las propias convicciones o para el fomento de las propias habilidades y aficiones. Ha nacido por doquier una gran variedad de asociaciones culturales, deportivas o religiosas que ayudan a tejer una trama social que potencia y enriquece la convivencia. Algunas llevan muchos siglos de existencia. Los estudios sobre la antropología constatan que el ser humano, desde siempre se ha asociado para trabajar, para defenderse o para divertirse. Siempre necesita el apoyo de otro para subsistir. Pinturas y restos fósiles corroboran esta actividad asociativa desde el principio.

En la actualidad hay una queja bastante general respecto a las asociaciones que se centra, sobre todo, en la falta de compromiso explícito de los asociados. Muchas veces abdicamos de la propia responsabilidad y dejamos todo el trabajo en la dedicación entusiasta de unos pocos. Eso sí, con una recriminación acusando que todo lo hace el mismo o que no sabe delegar o distribuir las tareas que benefician a todos. Hay otra queja que oigo en repetidas ocasiones, la falta de personas jóvenes que puedan relevar a las generaciones anteriores.

Mi comentario de hoy no aspira a constatar situaciones o a reconocer evidencias. Pretender resaltar los aspectos positivos de las asociaciones juveniles, agradecer su existencia, apoyar sus justas finalidades, colaborar en sus planteamientos de igualdad, de libertad, de paz... son algunos de los propósitos que todos deberíamos potenciar.

En un plano más cercano a mi cosmovisión quiero insistir en que hay todavía, gracias a Dios, grupos cristianos en las parroquias, en los centros educativos o al amparo de alguna comunidad religiosa. Sus miembros se reúnen para rezar, para cantar o para formarse; también para dedicar parte de su tiempo a los más frágiles de la sociedad, sean niños, ancianos o emigrantes; son conscientes, en definitiva, de la importancia del mandato de Jesucristo para su crecimiento personal y para el amor a los semejantes. Los adultos y, sobre todo, quienes detentan alguna responsabilidad en la comunidad eclesial están obligados a promover y acompañar a los jóvenes en su formación y compromiso. Tenemos que hacer un esfuerzo por conocer la existencia de esos grupos, sus deseos y sus proyectos. También sus limitaciones y carencias. Todos los cristianos tenemos que manifestar alegría por estas iniciativas juveniles que nos recuerdan a muchos los años pasados en ambientes parecidos y que tanta satisfacción nos han causado.

La Delegación Diocesana de Pastoral de Jóvenes es un buen instrumento para coordinar todas las actividades que en este ámbito se desarrollan. Colaboremos todos a dar visibilidad a los distintos grupos que enriquecen a nuestra comunidad diocesana y prestan un buen servicio a toda la sociedad.

Con mi afecto y bendición,

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Puja la demanda d'ajuda a les Càritas Diocesanes



Les Càritas Diocesanes de Lleida, Solsona i Urgell van destinar durant l'any 2021 un total de 6.567.844 euros per atendre les persones que acudeixen a l'entitat, un milió d'euros més que l'any 2021 (5.530.879 euros). Gran part d'aquests recursos han estat destinats a programes de cobertura de necessitats bàsiques i de suport als col·lectius més vulnerables, i als projectes d'inserció laboral. En total s'han beneficiat de l'acció de Càritas gairebé 17.000 persones de les tres diòcesis. Així mateix, també s'han

atès més de 7.000 persones en els diversos programes que duu a terme l'entitat.

Pel que fa a les ajudes econòmiques directes, més de 4.000 llars de Ponent i el Pirineu han rebut un total de 650.844 euros per part de les tres Càritas. L'any 2021 es van destinar gairebé 200 euros per persona de mitjana, un 30% més del que s'havia aportat a cada una d'elles abans de la pandèmia. L'entitat, però, remarca que els diners destinats a les persones és un mitjà no una finalitat, i avisa que l'acompanyament i l'empoderament són crucials per a les persones que pateixen i requereix recursos per dur-ho a terme de forma adequada. Una dada que preocupa especialment a les tres Càritas és que, actualment, un 17% de les persones que hi acudeixen tenen feina. Aquesta tendència a l'alça posa de manifest, per una banda, la precarietat del sistema laboral i, per l'altra, la constatació que un nombre elevat de persones viu en la pobresa, tot i tenir un contracte laboral.

Les tres Càritas també mostren preocupació per l'augment imparabile dels preus dels subministraments de les llars, especialment des de l'esclat del conflicte a Ucraïna. Això té efecte en els recursos destinats a la cobertura dels habitatges, tant del lloguer com de l'electricitat, de l'aigua i del gas. En concret, van destinar un 57% del total de les ajudes econòmiques a aquests conceptes.

Lleida participa a les Jornades d'Arxivers Eclesiàstics

Membres de l'Arxiu Capitular de Lleida i de l'Arxiu Diocesà de Lleida van participar a les XII Jornades Tècniques d'Arxivers de l'Església que es van impartir a Madrid. La trobada no només va ser una jornada tècnica sinó que fou un retrobament amb companys dels diversos arxius eclesiàstics espanyols.

Aquest any, la jornada va tractar sobre la importància de la descripció documental per difondre i compartir informació. Hi va haver diverses ponències monogràfiques sobre novetats en la descripció documental, cooperació internacional entre entitats,



programaris específics de gestió arxivística, nous reptes en la difusió dels fons arxivístics i bones pràctiques realitzades per arxius eclesiàstics.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex_es: «Per als qui segueixen Jesús no és temps de dormir, de deixar-se narcotitzar l'ànima. Un dels drames del nostre temps és tancar els ulls a la realitat i donar-li l'esquena» (12 de març).

@Pontifex_es: «Si l'oració està viva "trastoca per dins", provoca contínuament que ens deixem inquietar pel crit sofrent del món. Preguntem-nos com estem resant per la guerra actual» (12 de març).

@Pontifex_es: «Orar és portar la pulsació de l'actualitat a Déu perquè la seva mirada s'obri de bat a bat sobre la història» (12 de març).

@Pontifex_es: «Com els deïxibles, també nosaltres necessitem la llum de Déu, que ens fa veure les coses d'una altra manera; ens atreu, ens desperta, revifa el desig i la força de resar, de mirar dins de nosaltres i dedicar temps als altres» (13 de març).



Torna la processó de Corpus Christi



Centenars de persones van participar, el passat 19 de juny, a la missa i processó del Corpus Christi a la Catedral i pels carrers de Lleida ciutat després que en els últims dos anys no es va poder celebrar aquesta festivitat a causa de la pandèmia del Coronavirus.

L'acte va començar amb una eucaristia presidida pel bisbe Salvador i concelebrada pel bisbe Joan i altres preveres de la ciutat. En aquesta festa hi te-

nen un paper destacat els nenes i les nenes que aquest any han rebut la Primera Comunió i se'ls va imposar una creu de fusta per la seva estima a Jesús. El bisbe Salvador va destacar en la seva homilia la importància de la missa en la vida dels cristians. Entre d'altres coses va afirmar que «l'Eucaristia és el fonament, el més important» i va recordar la importància de compartir amb els més pobres en la jornada en la qual les col·lectes de les parròquies es destinen íntegrament a Càritas.

Després de la missa, els presents van participar a la processó des del lateral de la Catedral, la Creu va obrir el recorregut, seguit de les dues associacions d'Adoració del bisbat, dels nens i nenes que han fet la Primera Comunió, de la Sagrada Forma portada per mossens de la diòcesi, del Bisbe i de la resta de feligresos que es van voler unir a la comitiva religiosa. Els gegants del Grup Cultural Garrigues va fer el recorregut des del temple fins a la plaça de la Paeria i va obrir el camí. Després, la processó va continuar per l'Arc del Pont i va girar cap a la dreta per l'avinguda Blondel fins a la plaça de les Comèdies i va tornar cap a dins de la Catedral. Després del Ball de l'Àliga, el Bisbe va beneir la Sagrada Forma i es va fer una fotografia amb tots els infants que enguany han rebut la Primera Comunió.

«Aquesta és la nostra Festa de Sant Antoni més trista»

El Santuari de Sant Antoni de Pàdua dels franciscans va celebrar la seva festivitat amb una eucaristia presidida pel bisbe Salvador. Va ser una missa molt emotiva i segons les paraules del guardià del convent, el P. Joaquim Recasens: «Aquesta és per a nosaltres la Festa de Sant Antoni més trista en quaranta anys», després de l'anunci fet per la província franciscana de la Immaculada del tancament de la comunitat de Lleida per manca de vocacions.

El bisbe Salvador en la seva homilia digué que davant l'adversitat cal posar l'esperança en el Senyor i va agrair amb sentides paraules als franciscans tot el bé que han fet a l'Església de Lleida, durant els gairebé 806 anys de presència. Cal dir que els franciscans fundaren el seu convent l'any 1216, en vida encara del fundador sant Francesc d'Assís. El representant dels terciaris franciscans digué que treballaran per a la continuïtat de la presència franciscana a Lleida, confiant en que el santuari continuï obert.



En aquest sentit, va informar que s'havien recollit 2.220 signatures, que seran trameses al provincial dels franciscans. La celebració finalitzà, com és tradició, amb la benedicció i distribució dels panets beneïts de Sant Antoni. Als peus de la imatge del sant lluien nombrosos ciris i flors, festejant-lo en la que ningú volia que fos la darrera Festa de Sant Antoni en el santuari dels «Frarets».

REFLEXIONS

Testimoni i mestratge dels pares

«Fa uns dies, passant davant l'habitació del meu germà, vaig veure que tenia la porta oberta. M'hi vaig apropar. El meu germà de nou anys, amb el pijama posat, estava agenollat al peu del seu llit, la mirada fixa en una creu de sant Francesc. Esgranava el pare-nostre. No em va veure. Vaig restar silenciós. Seguí l'avemaria i el glòria. M'hi vaig afegir mentalment. També amb els llavis. Sense fer cap soroll. Veure i escoltar el meu germà petit m'omplí de joia. El pare i la mare em van ensenyar aquestes mateixes pregàries i em recomanaren que les resés, cada dia, agenollat al peu del llit, mirant la creu. Encara ho faig. No sé agafar el son sense viure aquest moment pel Senyor». Qui parla així és un jove de vint-i-un anys, universitari. Forma part d'un grup de nois i noies que comparteixen les seves inquietuds. Volen seguir Jesús, conèixer-lo, estimar-lo. Volen apropar-lo a altres joves que busquin sentit a la vida.

La fidelitat d'aquests joves a la pregària és admirable i encomiable. Hi ha un detall, però, que no ens ha de passar per alt. El testimoni i el mestratge dels pares que esdevingué determinant en el moment de la iniciació d'aquest apropament al Senyor. Ensenyar a agenollar-se davant del Senyor, a reconèixer la seva grandesa i la nostra petitesa. «Lavors l'home es va agenollar i es prosternà per adorar el Senyor» (Gn 24,26). Alhora ensenyar a copsar la seva proximitat amorosa que ens fa dir: «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, santifica el teu nom» (Mt 6,8).

Pares i mares cristians que llegiu aquestes ratlles. Iniciu els vostres fills en la pregària, en el diàleg amb el Pare, a seguir els ensenyaments de Jesús, a deixar-se portar per l'Esperit. Feu-ho de manera senzilla, vivencial, en el dia a dia. El temps de vacances és un bon moment: la benedicció i acció de gràcies abans dels àpats, amb la família asseguda entorn la taula, el passeig quan el sol es va ponent, l'anada a una ermita, el berenar en una font, la trobada d'amics amb els qui compartim la fe, en arribar al cim després d'una pujada més o menys complexa... Tantes i tantes ocasions que són bones per testimoniar vivencialment: «A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén» (Fl 4,20).

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ **Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-30]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sants Pius I, papa (140-155) i màrtir; santa Olga, reina.

12. ■ **Dimarts** [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant

Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ **Dimecres** [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ **Dijous** [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Sant Camil de Lel·lis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582),

patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ **Divendres** [Is 38,1-6.21-22. 7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, card. (franciscà) i dr. de l'Església; sant Pompili Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ **Dissabte** [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]. Mare de Déu del Carme

o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ **Diumenge vinent**, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18, 1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10, 38-42]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anna Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

Diumenge XV de durant l'any (C)

COMENTARI

«Doncs, tu fes igual»



No hi ha dubte que una de les paràboles més conegudes i més entranyables és la que anomenem del «bon samarità». Tots la coneixem però hi ha uns detalls importants. La paràbola vol explicar què vol dir *estimar els altres com a tu mateix*. És la pregunta que li fa el mestre de la Llei. La paràbola del bon samarità és una concreció molt clara del que vol dir l'amor al proïsme. Hi ha un *home mig mort camí de Jerusalem a Jericó*. Hi passen primer un sacerdot i després un levita, tots dos lliurats al servei del temple; tots dos veuen el ferit però no fan res, passen de llarg. Alguns pensen que era per la por que fos un cadàver, ja que en aquest cas contraurien una contaminació ritual i no podrien oficiar al temple. Però Jesús no els posa pas com a models d'amor; per tant, ni l'atenció al servei del temple ens eximeix d'ajudar una persona ferida. Qui, en canvi, s'atura i atén aquest ferit és un *samarità*, un home considerat pels jueus com a herètic, com a indigna ja que no seguien plenament la llei i les creences jueves. Però primer *s'atura, se'n compadeix*, l'atén en aquell moment i a més *el porta a l'hostal, en paga les despeses* i es compromet a pagar els deutes posteriors. Dedicar el seu temps i els seus diners a atendre una persona desconeguda, (possiblement un jueu), canvia tots els seus plans: el més important per a ell l'home mig mort. La paraula de Jesús és clara: *Tu fes igual*. El gran model és un home menyspreat pels jueus, menystingut pels «bons». La primera lectura ens recorda que *la Llei de Déu no és lluny de nosaltres: no és al cel... no és a l'altra banda del mar...; són paraules que tens a prop teu per poder-les complir*. Podem actuar com el bon samarità. Pau ens recorda que Jesús ha mirat amb un immens amor la humanitat: *Per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers posant la pau en tot el que hi ha*. Jesús ens convida a fer com el samarità: estimar tothom fins i tot els enemics; estimar dedicant-los-hi el nostre temps, el nostre diner; canviar els nostres plans si convé i tot això fruit de l'amor, de la compassió.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Ecoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

► Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se'n anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hakis fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

► Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas.»

► Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes i terrestres, visibles e invisibles.

Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida».

Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo di un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó a donde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».